

допытвали отъ васъ за моето съ г-жж Маргаритѣ ожензаніе, отговорили сте за мене съ единъ начинъ който показва правотѣтъ на сърдцето вы.

— О, господине, не ми ся вижда да съмъ станѣлъ достоинъ за това....

— А! знамъ азъ, подзе рѣчь смѣхышкомъ, че не сте одобрили съвсѣмъ моитѣ работы, но не сте мя поврѣдили; исповѣдувамъ даже че сте показали истинно оцѣненіе. Казали сте че ако господжа Маргарита не бы да живѣе въобще честито съ мене, неще обаче нито злочеста да бжде. Нито пророкъ Даніилъ не бы по-добрѣ отгатнѣлъ. Истината е че добрата онази мома не ще бжде въобще честита съ никого, защото не ще намири на тѣзъ свѣтъ мжжъ който да ѣ приказва на стихове отъ сутринъ до вечеръ.... такъвъ ся не намира, слѣдователно нито съмъ азъ такъвъ. Но, както остроумно сте казали, азъ съмъ чловѣкъ великодушентъ; и мыслѣъ че като ся запознаемъ по-добрѣ ще ся убѣдите. Азъ не съмъ лошъ чловѣкъ; напротивъ съмъ добръ... Наистинѣ имамъ погрѣшкытъ си... или по-добрѣ имамъ ги; обычахъ хубавичкытъ... не го хващамъ бѣхъ; но туй показва добро сърдце. Най-послѣ ето че стигнахъ на пристанището... и ся радвамъ даже, защото, само на васъ го казвамъ, бѣше зело малко да ми умръзва. Съ единъ рѣчь, за напрѣдъ не ще ся грыжѣ освѣтъ за женѣ си само и за дѣцата си. Отъ това заключавамъ, както и вы, че